

Там вибирали плоскінь. Брали льон.
Відбілювали полотно на сонці.
Смолили дратву. Деревій сушили.
Там в ткацькій арфі птахом пурхав човник.

Там тісто завдавали на опарі.
Товкли ячмінь у ступі. Молотили
снопи ціпами. Поминки справляли.
Капусту шаткували восени.

Там устеляли травами долівку —
горошком, чебрецем та васильками,
щоб добрий дух природи постеріг
і відвернув усі лихі напасті.

Чорнило там робили з бузини.
Там вишивали хрестиком і гладдю.
Клепали коси. Лати нашивали.
Довбали глину в глинищах рудих.

А ще коржі пекли на маковія.
Пили узвар на покуті. Саман
важкий на вигоні ліпили.
Пісень співали жалібних, протяжних.
Світили тьмяну лампу-восьмерик.

Там — хлопчик десь. Він ловить ящірок.
Пасе корову. Рве пирій і шандрю.
Блукає в лісі. Лазить по деревах.
Полохає у стрісі горобців.

Він має лук і стріли з очерету.

Він ховрашків у балці виливає.
І, нехтуючи строгу заборону,
стріляє з самопала в небеса.

В подряпинах його коліна гострі.
В синцях обличчя. На вузькім плечі
розірвана сорочка. Сірі очі
зухвало сяють, наче світлячки.

Листок, травинка, деревце гінке —
він плоть від плоті цих рівнин безмежних.
Живе життям ромашки й звіробою,
не відаючи грізних потрясінь.

Вони ще всі попереду, і хлопчик
про них анічогісінько не знає.
Летить як навіжений по дорозі,
здіймає попелясту куряву.

Той хлопчик — я. Хоч і повірить важко,
що то насправді я, а не хтось інший,
бо, власне, й світ отой напівзабутий,
химерний,
дивовижний,
таємничий, —
здається нині зітканим з туману.
Легенда. Казка. Вигадка. Кіно.

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво

художньої літератури «Дніпро», 1986.